

Vrije val

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Randi Fuglehaug

Vrije val

Vertaald uit het Noors door
Neeltje Wiersma

Ambo|Anthos
Amsterdam

Deze vertaling is tot stand gekomen met financiële steun van NORLA.

ISBN 978 90 263 5366 6

© 2020 Randi Fuglehaug

Published in agreement with Stilton Literary Agency

© 2021 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,

Amsterdam en Neeltje Wiersma

Oorspronkelijke titel *Fallesjuka*

Oorspronkelijke uitgever Kagge Forlag

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Karina Vegas/Arcangel Images

Foto auteur © Sturlason

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Oh but you are in my blood
You're my holy wine
You're so bitter, bitter and so sweet

Joni Mitchell

Zondag

Ze was vergeten te plassen, en nu was het te laat.

De motor was al gestart toen ze aan boord gingen, iedereen zat op zijn plek, ze zouden kwaad worden als zij nu opeens weer wegging.

De openingsceremonie was begonnen, het tijdschema strak. Terwijl het vliegtuig het platform verliet en langzaam naar startbaan oost taxiede, sloeg Veslemøy haar benen over elkaar en probeerde haar 'slechte blaas voor gezelschap', zoals haar oma het noemde, te negeren. Ze maakte de veiligheidsgordel van haar springuitrusting vast; de dikke wol kriebelde op haar bovenbenen. Ze zouden in klederdracht naar beneden komen en hadden veel tijd nodig gehad om de rok in de legging te proppen. Nu had ze het bloedheet. Ze keek over haar schouder en stelde vast dat niets erop wees dat de drie vriendinnen geplaagd werden door jeuk of een volle blaas. Joni keek met een vragende glimlach naar haar op. Ze had de helm en de bril nog op haar schoot liggen, het was te warm om lange tijd iets over haar rode krullenbos te dragen.

Pas toen het vliegtuig aan het einde van de startbaan keerde ving ze een glimp op van de gast die de sprong zou filmen; ze zag hem niet goed achter Joni's krullen. Ze had hem niet eerder ontmoet, hij moest nieuw zijn. Het was lastig om bij te blijven met al die nieuwelingen in de club nu ze minder tijd had om vaak te springen en niet meer naar feesten ging.

Het vliegtuig maakte vaart en reed naar het westen. Ze zaten met hun rug in de rijrichting, en op het moment dat Veslemøy voelde dat ze loskwamen van de grond, keek ze door het raampje naar het clubgebouw. Bij de ingang van de kantine wemelde het van de mensen: kinderen en volwassenen,

deelnemers en toeschouwers, bekenden en...

Ze verstijfde.

De man stond een stukje bij de anderen vandaan met zijn armen over elkaar geslagen naar het vliegtuig te staren.

Was hij het?

Ze probeerde achterom te kijken, maar het clubgebouw en wat ze gezien had – dácht gezien te hebben – werden kleiner en kleiner daar beneden. Algauw was alles uit het zicht verdwenen, zowel het clubgebouw als het gezicht dat ze jarenlang niet had gezien, het gezicht waarvan ze hoopte dat ze het nooit meer zou zien.

Het was alsof een klauw zich sloot om haar hart.

Ze had het vast niet goed gezien.

Het was gewoon iemand die op hem leek.

Ze leunde achterover om een te worden met het monotone geronk van de vliegtuigmotor, maar de onrust had zich al in haar lichaam vastgezet. Ze ademde de lucht in van zweet en vaak gebruikte uitrusting, maar in haar neus drong plotseling een andere geur binnen: het aroma van zwaar parfum. Ze probeerde de herinnering van zich af te schudden voordat die helderder werd, maar ze werd al misselijk.

Ze moest opletten. Focussen. Positief denken, aan de zonnestralen die in haar ogen prikten toen ze weer naar buiten gluurde en de boomtoppen van Bømøen onder hen zag verdwijnen. De bomen werden al gauw een egaal kopergroen tapijt, en de paardenkrachten brachten hen dichterbij de bergen, tegen een bijna schokkend blauwe hemel. De piloot stuurde het vliegtuig vandaag omhoog via de noordelijke cirkel en al snel lag het kalme Lundavatnet onder hen; ze gingen in de richting van Lønnavatnet. Ze voelde de klem om haar hart verslappen. Wat een timing met het weer. Ze kon zich bijna niet herinneren wanneer het voor het laatst zulk weer was geweest; de vorige keer had het geleken alsof de mist alles wat mooi was had willen wegvagen. Het voorjaar was nat geweest en door de langetermijnweersverwachting voor Voss had iedereen zich erop ingesteld dat het jaarlijkse festival in het water zou vallen. Ze had zich erop voorbereid om zich te moeten verontschuldigen voor het weer bij alle springers uit landen waar het altijd mooi weer was. De veteranen kenden het klimaat en de prijzen van het bier en kwamen toch wel, maar de nieuwe, jonge en enthousiaste skydivers die van ver kwamen om boven *the beautiful fjords* te springen, zouden teleurge-

steld zijn wanneer de vlucht dag na dag werd afgelast. En het Vangsvatnet was ook geen fjord. Gek genoeg voelde ze zich altijd verantwoordelijk voor het tegenvallende weer.

Positief denken. Het zou een mooie week worden. Tot een paar minuten geleden had ze zich merkwaardig opgelucht gevoeld, ook al moest ze – wat was ze toch een amateur – heel nodig plassen. Ze keek naar haar pols. De hoogtemeter gaf zeventuizend voet aan, en op hetzelfde moment kwam er een berichtje van Steven.

I HATE YOU FOR THIS, schreef hij.

Vanwege haar slechte geweten kreeg ze een hol gevoel in haar buik, maar dat kwam ook door de angst voor wat hij zou kunnen doen. Het ballonnetje op de display gaf aan dat hij nog steeds aan het typen was, en prompt kwam er een nieuw bericht.

BUT I WILL NEVER LET YOU GO.

Ze had spijt dat ze hem niet eerder de waarheid had verteld. Maar ze kon er niet meer tegen. Het was het beste, ook al was het vervelend. Ze hield van hem, maar vond het vreselijk wie hij was geworden. En de ruzies, die zich elk weekend herhaalden, de ergernis dat hij midden in de nacht thuiskwam en naar alcohol stonk. Ze zei er zelden iets van, maar merkte wel dat ze dan net zo'n strak gezicht kreeg als haar moeder; in dat opzicht leken ze op elkaar. Ze wilde het dolgraag begrijpen, en wist ook dat hij een onderbreking nodig had van de dag die altijd te vroeg begon en altijd hetzelfde was. De dag die Peppa Pig als achtergrondgeluid had en de walm van de luiyremmer als sluitstuk. Zelf had ze zich verzoend met haar doorsneelevens, ze vond het zelfs prettig. Hij had waarschijnlijk nooit gedacht dat hij in zo'n sleur vast zou komen te zitten. Hij had in Queenstown moeten blijven, goedkoop bier moeten drinken en moeten slapen op een matras op een vloer van vijftigvierkante meter. Dát was voor Steven het goede leven geweest.

Maar hij was zo stom geweest om met haar mee te komen toen ze terugging.

Daar moesten ze nu allebei voor boeten.

Vaak dacht ze terug aan de dag dat ze voor de eerste echo in het ziekenhuis waren, toen hij dat *the point of no return* had genoemd. De verloskundige had haar enthousiasme dat er twee baby'tjes te zien waren niet kunnen verbergen, ze had het eruit geflapt nog voordat ze het zelf zagen op het scherm, en ze had aan zijn gezicht gezien dat hij dapper deed alsof hij net zo blij was als

zij. Hij zou nooit meer helemaal gelukkig worden.

Op dat moment had ze hem alles moeten vertellen.

‘Two minute call, guys!’

De stem van de piloot onderbrak haar gemijmer. Meteen merkte ze dat hij vaart minderde. Twaalfduizend voet. Ze rechtte haar rug, want zij zat het dichtst bij de deur in de kleine Cessna 206 en moest er als eerste uit. Het LIFO-principe – *last in, first out* – was een van de eerste dingen die ze hadden geleerd op de beginnerscursus, die nu wel honderd jaar geleden leek. Daar hadden ze ook geleerd dat het slim was naar de wc te gaan voordat je aan boord ging.

Ze ging staan, opende de deur en voelde de ongewoon warme wind in haar gezicht.

Ze zette haar bril goed en klopte twee keer boven op haar helm.

Concentratie nu.

Opnieuw keek ze over haar schouder om te zien of haar vriendinnen klaar waren. Die staken alle drie hun duim op. Ook Gro en de Kat, die de hele tijd met hun telefoon bezig waren geweest, zoals ze meestal deden, leken zich nu te concentreren. Ze stapte voorzichtig op de drempel aan de buitenkant, met de andere drie vlak achter haar. Ze pakte de arm van Gro, die haar hand op de arm van Joni hield, die op haar beurt hetzelfde deed met de Kat.

‘Ready – set – go!’ riep ze, en toen sprongen ze alle vier tegelijk.

De zwaartekracht nam het over, en het zachte, o zo bekende bed van wind ontving hen. Ze hielden elkaar stevig vast bij de armen, hun gezichten naar binnen gekeerd in de sterformatie. Ze hielden oogcontact. Op haar teken begonnen ze met de choreografie die ze al zo vaak hadden uitgevoerd, met de hemel als podium.

Het lukte haar niet de gedachte van zich af te zetten of ze hem nou echt gezien had.

Zo ja, dan was het vast geen toeval dat hij daar nu was.

Deze keer had ze voorbereid moeten zijn. Het werd tijd dat ze zichzelf redde, voor zichzelf sprak, zichzelf verdedigde.

Ze keek op haar pols.

Vijfduizend voet.

Het was snel gegaan.

Veslemøy Liland ving voor de laatste keer de blik van ieder van haar vriendinnen voordat ze losliet.

Ze vloog een beetje voor de anderen, wierp de pilotparachute uit en wachtte op de welbekende, maar altijd enigszins onaangename ruk.

Die kwam niet.

Rondlopen met een paar punten pizza zonder ze op te eten, dacht Agnes Tveit, kun je vergelijken met het tegenhouden van een orgasme dat net is begonnen. Ze vond het fijn zich te verheugen op wat komen zou, maar het wachten was bijna niet om uit te houden. Het was eigenlijk ook niet haar gewoonte, maar nu was het ruim een uur geleden dat ze iets had gegeten en het plan was om het lunchpakket te bewaren tot het laatste artikel was ingeleverd. Het restant van de zelfgemaakte pizza zou zonder meer beter smaken nadat het door de behoorlijk opgelopen buitentemperatuur was opgewarmd. Bij de gedachte aan de halfgesmolten kaas liep het water haar in de mond.

Ze besloot ijs te kopen, maar bleef staan toen ze de rij voor de kiosk zag. Om niet in zelfmedelijden te vervallen, besloot ze zich te verheugen op het festival. Er was gegarandeerd een nieuw bezoekersrecord voor de *Ekstrem-sportveko*, de week van de extreme sport, door de lokale bevolking *Veko* genoemd. Voor de openingsceremonie, eind juni, onderbraken de meeste Vossenaren hun zondagsslaapje wel, maar het was geen uitzondering dat motregen en een temperatuur van twaalf graden de mensen een mooi excuus gaven om thuis te blijven. Vandaag kon zowel de festivalleiding als de eigenaar van de ijskiosk echter opgelucht ademhalen. Het terrein rond de festivaltent op het Prestegardslandet, het eigenlijke centrum van het dorp, was stampvol. Hier, op een steenworp afstand van de kerk en de winkelstraten met de naoorlogse bebouwing die het weggebombardeerde Vossevangen verving, kon de zon ongehinderd over de menigte schijnen en de groene bergen in een gloed zetten. Op de top van de Gråsidea en de Horndalsnuten lagen kleine vlaktes met eeuwige sneeuw. Dit alles omringde het spiegelgladde

Vangsvatnet en spiegelde zich in het water van het meer, en het dorp werd er dubbel zo mooi door.

Van dagen als deze werd ze nostalgisch. Ze herinnerden haar aan de zomers uit haar jeugd, toen ze zeker wist dat ze op de fijnste plek van de wereld woonde, de plaats die leek op de afbeelding op de ansichtkaarten die werden verkocht in de souvenirwinkel met de grote trol ervoor. Op dagen als vandaag was Voss nog steeds de beste plek ter wereld. Het compacte, mooie dorp voelde niet te klein en niet te groot. Overzichtelijk, maar niet claustrofobisch. Het voelde als een middelpunt, ook al lag het in de periferie.

Een klein deel van de grasvlakte was afgezet met reclameborden van de sponsors van het festival. Dat was ongetwijfeld de landingsplaats. Ansichtkaartfotografen – en tegenwoordig was iedereen dat – moesten hun camera in de aanslag houden: het plaatje van de in *bunad* – klederdracht – uitgedoste schoonheden die neerdaalden uit een wolkeloze hemel was een beeld waarvoor de toeristen hun statieven zouden verlaten. Het zomerweer kon een deel van de eer krijgen, maar ook het interview met de meidengroep had Agnes bijzonder opgemonderd. Ze had de vriendinnen van Gro niet meer bij elkaar gezien sinds de middelbare school, en het verbaasde haar eerlijk gezegd dat ze nog steeds vriendinnen waren. Voor zover ze zich hen herinnerde, zou je lang moeten zoeken naar types die meer verschilden: de burgerlijke Gro Skutle, het opgewonden standje Kathrine ‘de Kat’ Bøe, de schoonheid met de supersternaam Joni Roberta Farestveit, en het charmante, ietwat raadselachtige warhoofd Veslemøy Liland.

Het enige wat de vier gemeen hadden, voor zover zij kon beoordelen, was hun belangstelling voor skydiven, al was dat op zich al meer dan bij gewone jeugdvriendschappen.

Misschien dat daardoor de meeste mensen van elkaar verwijderd raakten: vriendschap wordt niet gevoed door alleen maar oude herinneringen. Dat wist Agnes pijnlijk genoeg zelf ook. Op twee uitzonderingen na had ze met niemand van degenen met wie ze was opgegroeid nog contact. Daarom was het mooi en bijna ontroerend om te zien dat deze vrouwen elkaar nog steeds steunden en hun passie deelden. Dit jaar zouden ze het festival openen, als het eerste volledige damesteam ooit.

Dat werd tijd, op z'n zachtst gezegd.

‘We lopen wel het risico dat we de klederdrachtpolitie op ons dak krijgen,’ had Kathrine gezegd terwijl ze de laatste voorbereidingen troffen. ‘Persoon-

lijk denk ik dat een belijdenisjurk er nooit beter heeft uitgezien.’

Met een grijns haalde ze haar vingers door haar pony, die aan haar bezwete voorhoofd plakte. Ze hadden de witte, wat stugge overhemdblouse aan, de zilveren broche was opgespeld, en ze hadden flink wat tijd nodig gehad om de wollen enkellange rok van de klederdracht van Voss in de zwarte legging te proppen. Volgens Gro hadden ze ‘een beetje geëxperimenteerd met het nationale erfgoed’. Om de beenlussen van de parachute onder de rok te verbergen, hadden ze de kleding aan de zijkanten opengetornd. De rokken moesten verborgen blijven tot de parachute opengetrokken was en ze mooi vlogen, en moesten weer uit de leggings getrokken worden voordat het publiek op de helling hen kon zien. Tot dat moment zagen ze er alle vier uit als volgepropte worstenvellen.

‘Noem ons maar vliegende melkmeisjes!’ zei Kathrine, en ze stak haar armen opzij, terwijl Veslemøy achteraan stond en de borstdoek van Joni rechtrok, wat gezien de toestand van de rest van hun kleding een beetje overbodig leek.

Agnes noteerde ‘vliegende melkmeisjes/volgepropte worstenvellen’ op haar schrijfblok, maar toen de motor van de kleine Cessna, die op de startbaan bij het clubhuis geparkeerd stond, was gestart, werd het moeilijk elkaar te verstaan. Ze zwaaide naar de skydivegroep en reed zelf naar het centrum. Ze hadden een snel vervol ginterview afgesproken, vlak na de landing.

De klederdracht was een aardige gimmick, maar dat maakte het skydiven maar een klein beetje publieksvriendelijker. Wat je ook deed om extreme sporten toegankelijker te maken, het was altijd leuker om zelf mee te doen dan om ernaar te kijken. Zij was in geen van beide geïnteresseerd, maar ze was dan ook geboren zonder de behoefte aan adrenalinekicks van de gemiddelde Vossenaar.

Eerlijk gezegd had zij wel meer interesses van haar dorpsgenoten niet meegekregen bij haar geboorte.

Met haar handen beschermend boven haar ogen tegen het zonlicht keek ze omhoog naar de lucht. Er was nog niets te zien, maar vanuit haar ooghoeken zag ze iemand op haar af komen – iemand met aan elke hand een kind.

‘Agnes Tveit!’ zei de mooie donkerharige vrouw. Ze herkende de glimlach, maar de naam wilde haar niet te binnen schieten.

‘Hallo!’

‘Jeetje, dat is lang geleden,’ zei de ander terwijl ze een grote zonnebril omhoog schoof. De ogen die eronder tevoorschijn kwamen schitterden van enthousiasme. ‘Heb ik je eigenlijk überhaupt nog gezien sinds de middelbare school?’

Blanco. Had ze media gedaan?

Hoogst irritant.

‘Niet dat ik weet. Hoe is het jou daarna vergaan?’ vroeg Agnes. De tactiek om de focus te verplaatsen naar haar gesprekspartner werkte meestal wel.

‘Goed, dankje. Alles gaat zijn gangetje. Onze jongste is net drie en zijn zus gaat in augustus naar school. De tijd vliegt! Ik woon in Bergen. En jij zit nog steeds in Oslo, zag ik op Facebook?’

‘Niet meer, ik ben vorig jaar hierheen verhuisd.’

Daarna had ze bijna niets meer met sociale media gedaan.

‘Leuk!’ zei de ander, zo te zien oprecht enthousiast. ‘Ik heb het altijd al gezegd: de meeste mensen zijn zo verstandig om na verloop van tijd naar het westen van het land te verhuizen. Zelf heb ik nooit iets met Oslo gehad; daar zijn te veel bedelaars en te weinig bergen. Het is zeker wel fijn om thuis te komen en dicht bij opa en oma te wonen?’

De vrouw zonder naam keek haar vragend aan, ook al trokken de kinderen aan haar armen. Dit was het moment in het gesprek waarop Agnes over haar eigen kinderen moest vertellen.

‘Geweldig,’ zei ze, en ze hoopte maar dat de ander niet verder zou vragen.

Zulke ontmoetingen had ze hier de hele tijd. Mensen die ze alleen van gezicht kende. Of kende ze hen wel persoonlijk? Twintig jaar na dato was dat vaak moeilijk te bepalen. Ze kon er nooit helemaal gerust op zijn en moest altijd rekening houden met een verkleed verleden. Dat kon een kostuum zijn in de vorm van vijftien welvaartskilo’s of een hoofd dat zo glad was als een biljartbal. Wie weet was de man aan wie ze vroeg of hij wilde meewerken aan een enquête wel iemand die ze had bewonderd aan het biljart in jongerenclub Vangsgryto. Misschien was de nieuwe bedrijfsleider in de buurtsuper de jongen met wie ze had geschuifeld in de disco in Grimshalli. En dan al die anderen die ze wél herkende. Een paar keer per dag kwam ze iemand tegen van wie ze dacht: moet ik nu stoppen en een praatje maken? Had ik gedag moeten zeggen terwijl ik voorbijliep?

Ze ontweek zulke situaties vaak door naar de grond te kijken.

Gelukkig deden de meeste anderen dat ook.

Dat was een van de dingen die ze het meest op prijs stelde bij de mensen hier in Vestlandet.

Zo te zien was deze donkerharige vrouw een uitzondering. Toen ze was weggelopen, pakte Agnes haar telefoon. Ze had tien minuten op Facebook nodig om erachter te komen hoe ze heette. Toen ze de naam wist en ook nog kon vaststellen dat de vrouw iemand was die haar kinderen voor haar profiel foto gebruikte, kwam haar lichaam weer tot rust.

Ze miste Viktor. Ze zag haar beste maatje nog maar zelden sinds hij vader was en een gezin had. De dagelijkse babbel miste ze nog het meest, hun relatie toen ze een woning deelden in Oslo en allebei niemand in hun leven hadden. Fredrik en zij hadden hem en Gro een paar maanden geleden te eten gevraagd, maar dat was niet hetzelfde. Een gesprek was oneindig veel saaier als je rekening moest houden met een arts die niet uit Voss kwam en met een meubelmiljonair die nog nooit ergens anders had gewoond.

Ze kon de gedachte aan prietpraat met nog meer zomerse bijna-bekenden niet verdragen, dus pakte ze de zaterdagkrant uit haar cameratas en spreidde die uit op het gras. Voordat ze met haar witte zomerjurk op de drukinkt ging zitten, ving ze nog net een glimp op van de foto op de voorpagina. Die was van de verrassingsbruiloft die zijzelf halverwege de week zelf had verslagen; de trouwpartij was georganiseerd door een vriendengroep die vond dat de varkensboer en zijn vrouw al te lang samen waren zonder werkelijk een echtpaar te worden. Op de grote kleurenfoto, die twee derde van de pagina besloeg, stond het blij pasgetrouwde paar in de stal met een fles champagne en een paar vieze biggen die rondscharrelden tussen de benen van de bruidegom. Het was een leuke foto, technisch goed, ze was er tevreden over, maar bijna de hele voorpagina? Komisch. Als er ook maar een klein bericht over deze zaak op de voorpagina van *Verdens Gang* had gestaan, zou haar inbox zijn volgelopen met mails met de vraag of dat nou echt het belangrijkste was wat er de afgelopen vierentwintig uur in Noorwegen was gebeurd. Als ze hier in het dorp dezelfde reactie had gekregen, had ze kunnen antwoorden: ja, deze spontane bruiloft was inderdaad het meest opzienbarende wat er in de afgelopen week is gebeurd.

‘Een mooi onderwerp voor de *future*-afdeling,’ had Eskildsen woensdag bij de ochtendvergadering gezegd. Ze wist nog steeds niet zeker of de redacteur *feature* met opzet verkeerd had uitgesproken, maar ze dacht van wel; hij was immers een slimme én ervaren man. Hoogstwaarschijnlijk was het een

steek onder water voor haar, die de zogenaamde future-afdeling van zijn krant vormde. Sinds het sollicitatiegesprek was hij brutaal en grof tegen haar. Toen had ze een heel verhaal afgestoken over de behoefte van een lokale krant aan goede 'lectuur', meer tijdloze journalistiek, minder kritiekloze besprekingen van voetbalwedstrijden en gemeenteraadsvergaderingen of de bazaar in de buurt, meer echte ontmoetingen met mensen. Iedereen heeft een geschiedenis, had ze aangevoerd, de dominee en de Roma-vrouw, en niet om zichzelf op de borst te kloppen, maar zij was verdomd goed geweest met zulke onderwerpen, zowel bij *VG Weekend* als bij *Spotlight*. Ze had bekende Noren zover gekregen dat ze openlijk vertelden over een moeilijke jeugd of een ingrijpende scheiding, en het was meer dan eens gebeurd dat haar artikelen in de weekendbijlage veel aandacht trokken.

Eskildsen had gehumd en zijn mantra herhaald: 'Het leven is te kort om *VG* en *Dagbladet* te lezen.' Maar hij had haar de baan gegeven, ook al waren er vast veel andere sollicitanten geweest. Fredrik en zij konden het afscheidscadeau van *VG* bij de verhuisspullen leggen voordat ze naar Vestlandet reden, weg van de bezuinigingsprocessen en de start van de papierloze krant en alle andere ellende waar ze hem niet over verteld had.

Nog voordat ze er waren had ze spijt gekregen. Halverwege de Hardangervidda was het weer omgeslagen en hadden ze de blauwe hemel van Østlandet achter zich gelaten om hun nieuwe leven in grijs weer en mist tegemoet te rijden. In dat deel van het land spraken de mensen, zo ontdekte ze voor het eerst, ook al had ze er achttien jaar gewoond, met hetzelfde enthousiasme over droog weer als anderen over zonnige dagen. Sindsdien had ze meer over het weer geschreven dan over andere onderwerpen.

Hier in het dorp ging de plaatselijke krant nog steeds zijn gangetje, zij het dat ze ook hier minder geld hadden en toch evenveel moesten doen, en dat Eskildsen om de andere vergadering zeurde dat ze digitaal beter moesten worden en zichtbaar moesten zijn op sociale media.

Ze pakte haar telefoon en ververste de website van *Bergens Tidende*. Godzijdank was er een regionale krant, haar trouwe hulp. Daarin stond veel dat ze kon gebruiken als 'overgenomen bericht' of om korte artikeltjes van te maken. Ze moest bijna in haar eentje een hele krant vullen, de website moest bijgewerkt worden, en het liefst deed ze alles vanachter haar comfortabele bureau in haar eigen kamer. Het aangenamen van deze lokale krant was dat ze, net zoals andere journalisten, nog steeds haar deur kon sluiten en in

haar eentje tussen vier muren kon gaan zitten. Ze was dolblij dat ze nog niet in een kantoortuin hoefde te werken. Op jezelf kunnen zijn was alleen al een secundaire arbeidsvoorwaarde die deze baan de moeite waard maakte. Maar je verstoppert en een potje patiënten was onmogelijk. Er was altijd wel iets, zeker nu aan het begin van de zomer. Vooral als ze weekenddienst had was haar notitieboek vol. Alleen al vanochtend was ze bij de jaarvergadering van de plattelandsvrouwen geweest en had ze een concert bijgewoond voor Hardangerviool, uitgevoerd door een lokale musicus. Ze was bij een vergadering van de autohobbyclub geweest en had de moeders van voetbaltalenten bij Voss Cup geïnterviewd. Een tijd geleden had ze al moeten toegeven dat, ook al verscheen de plaatselijke krant maar drie dagen in de week, het werk minstens even druk was als bij een landelijk dagblad.

Aan de andere kant had zo'n kleine gemeenschap nog steeds veel kanten die ze amusant vond. De politieberichten deed ze graag, vooral omdat ze vooraf probeerde te raden wat politiechef Storedal – of nog beter: Viktor, als hij dienst had gehad – te vertellen had over wat er vrijdag- en zaterdagochtend was gebeurd.

Dronken man door de politie naar huis gebracht. Dronken man moest zijn roes uitslapen in de cel. Twee dronken mannen schopten stennis bij Park Hotel Vossevangen. Of de klassieke geen-nieuws-items, die ze soms gaven als er niets gebeurd was: 'In februari niemand gearresteerd wegens drugsbezit', 'Het afgelopen weekend geen arrestaties wegens openbare dronkenschap'.

Viktor las de gebeurtenissen altijd serieus en met gezag voor aan de telefoon, maar soms giechelde ze zo aan de andere kant van de lijn dat hij het moest afbreken. Ze was kinderachtig, en dat zei hij haar ook ronduit. Maar het was nog steeds absurd dat zij, die samen honderden flessen wijn hadden leeggedronken, een volledig beeld hadden van elkaars bedpartners en over de meest eigenaardige en intieme onderwerpen praatten, opeens professioneel en formeel met elkaar moesten omgaan.

Het was absurd dat haar beste vriend politieagent was.

Ze vroeg zich af of Viktor niet gelukkiger zou zijn geweest als hovenier, wat hij eigenlijk had willen worden. Nu had hij de groenste vingers en de mooiste tuin van heel Voss, maar toen hij in de twintig was, was hij er al trots op geweest dat zijn yucca's en bonsaiboompjes gedijden in de woongemeenschap in Oslo. Alles was veranderd op die natte winteravond toen hij op weg was van het centrum naar huis en met zijn hoofd tegen een ijskoude